

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. София, 14.07.2020 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в закрито заседание на 14.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **6334** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за задълженията и договорите, като делото е образувано въз основа на определение № 137560/ 01.07.2020г. на СРС, II-ро гражданско отделение, 78 състав, по гр.д.17600/2020г., с което на АССГ е изпратено за разглеждане по компетентност исковата молба на А. И. К. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] с искане до съда да осъди ответника Министерство на вътрешните работи да му заплати сумата от 3304лв. за периода 16.01.2018г. до 16.03.2018г., представляваща равностойност на възнаграждението на ищеца за посочения период от два месеца, определено му със заповед на министъра на вътрешните работи от 16.03.2018г., ведно с законната лихва от датата на иска -15.08.2018г. до окончателното плащане, както и разноски за водене на делото.

Ищецът претендира, че с след отмяната на Заповед № 8121к-1600/26.04.2016г. с Решение № 15197/11.12.2017г. по адм.д.11386/2017г. на петчленен състав на ВАС, е подал заявление с вх.№338200-15055/15.12.2017г.и на основание чл. 232 ЗМВР, с което поискал от министъра на вътрешните работи да бъде възстановен на заеманата преди уволнението му с отменената заповед длъжност.

Също ищецът твърди в исковата си молба, че съгласно чл.232 ЗМВР във връзка с чл.7, ал.8 от Наредба №8121з-310/17.07.2014г. на министъра на вътрешните работи, възстановяването му на длъжността следвало да се извърши най-късно в срок до 1 месец, съответно следвало да бъде възстановен на работа най-късно до 15.01.2018г. Ищецът поискал да бъде възстановен на ръководна длъжност в МВР, тъй като имал знанието, че заеманата преди уволнението му длъжност е заета. Вместо това била издадена Заповед № 8121к-3083/16.03.2018г. на министъра на вътрешните работи, с която ищецът бил възстановен на длъжност в министерството по служебно правоотношение.

Претендира, че поради неизпълнение на задълженията по чл.7, ал.8 от Наредбата, министърът на вътрешните работи като е издал заповедта на 16.03.2018г., причинил на ищеца имуществени вреди във вид на пропуснати ползи, съизмерими с размера на brutното трудово възнаграждение от две месечни заплати в размер на 3304 лв. за времето то 16.01.2018г. до 16.03.2018г.

Сумата от 3 304 лв., била равностойна на brutнотоу възнаграждение на ищеца за два месеца, определено му в заповедта на министъра от 16.03.2018г., формирано така: при месечно възнаграждение в размер на 1180лв., към което е начислено и допълнително възнаграждение в размер на 2% за прослужено време по чл.178, ал.1, т.1 ЗМВР – или 472 лв. допълнително, общо brutно възнаграждение в размер на 1652лв. месечно или 3304 лв. за периода от два месеца от 16.01.2018г. до 16.03.2018г.

Иска се от съда да осъди ответника Министерството на вътрешните работи да заплати на ищеца сумата от 3304лв. за неполучено трудово възнаграждение за периода от 16.01.2018г. до 16.03.2018г., законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба – 15.08.2018г. до окончателното плащане на сумата за възнаграждението, както и направените разноски за воденето на делото.

Съставът на СРС в определението от 01.07.2020г. е приел, че делото е неподсъдно на гражданския съд, тъй като чл.234 ЗМВР предвижда видовете обезщетения, които служителите на МВР могат да претендират, между които не е процесното. Посочено е, че хипотезата на гражданската отговорност за вреди на Държавата – поради незаконни действия или бездействия на нейни органи, е уредена по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а втората алинея предвиждала разглеждането на исковите по реда на АПК.

Също съдът се е позовал на т.6 от Тълкувателно постановление № 2/2014г. от 09 май 2014г. на Върховен касационен съд на Република България, Общото събрание на съдиите от Гражданска, Първа и Втора колегии, с което е дадено задължително тълкуване за съдилищата относно приетото, че делата по искове за вреди от недопускане на възстановен държавен служител да изпълнява съответната длъжност, са подсъдни на административните съдилища.

Видно от съдържанието на приложените дела, първоначално исковата претенция е разгледана от състав на СРС, като е постановено Решение № 532794/13.11.2018г. по гр.д.54608/2018г., с което на основание чл. 79,ал.1 от Закона за задълженията и договорите, във връзка с чл.158, т.4 ЗМВР, министерството на вътрешните работи е осъдено да заплати на ищеца сумата от 3 135,73лв. за обезщетение за невъзстановяване в срок и за периода от 16.01.2018г. до 16.03.2018г. във връзка с влязлото на 11.12.2017г. съдебно решение на ВАС по адм.д.7227/2016г., ведно със законната лихва, считано от 15.08.2018г. до окончателното й изплащане, като отхвърля иска за разликата до пълния предявен размер от 3304лв. като неоснователен, както и на основание чл. 78, ал.1ал.3 и ал.8 ГПК. Също ответникът е осъден за сумата от 469,45лв. за разноски, , съобразно уважената част от иска, както и за сумата от 125,43 лв. държавна такса в полза на СРС. Видно от мотивите на съдебния акт, съдът е обсъдил приложението на чл.237 ЗМВР, като е посочил, че тази разпоредба покривала 6 месечен срок за оставане без работа.

Решението на СРС, постановено по гр.д. 54608/2018г. е обжалвано и обезсилено с Решение №258224.04.2020г. по гр.д. 1390/2019г.,на СГС, Гражданско отделение, III

състав, като съдът е приел, че предявеният иск срещу ответника за сумата от 3304лв. , представляваща неполучено трудово възнаграждение за периода от 16.01.2018г. до 16.03.2018г. , не е разгледан така както изрично е заявен в петитума на исковата молба, поради което е СРС е постановил недопустимо решение. Изрично е посочено, че решението е недопустимо, тъй като не е постановено в съответствие с основанията и петитума на искането за съдебна защита.

С решението си СГС е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на съда., като новото разглеждане би следвало да започне от стадия изготвяне на доклад по делото по чл.146 ГПК.

При второто разглеждане на иска е образувано гр.д.17 600/2020г. на СРС, като видно от молба на л. 7 от делото, от името на ищеца е посочено, че сае претинидра обезщетение за времето, през което ищецът "не е получил възможност да полага труд по служебно правотоношение" причината за това счита неизпълнение на задължение от страна на министъра на вътрешните работи в едномесечен срок от явяването на ищеца да заеме длъжността си, да го преназначи на друга длъжност, доколкото зпредишната заемана от него длъжност не е била вакантна. Също е посочено, че размерът на исканото обезщетение е съизмерим с двукратния размер на получаваното от ищеца възнаграждение, тъй като министърът е забавил издаването на заповедта за преназначаването му.

Видно от съдържанието на гр.д.17 600/2020г. на СРС, по делото е проведено едно съдебно заседание, в което е даден ход по същество, а впоследствие е постановено обсъденото по-горе определение №137560/01.07.2020г. на СРС по гр.д. 17600/2010г.

Също както е изтъкнал СРС в определенията си, сред предвидените обезщетения по чл.237 ЗМВР няма предвидено правно основание за разглеждане на така предявения иск.В ЗМВР не е уредено изрично правно положение, като предвиденото по чл.122 ал.3 от Закона за държавния служител - присъждане на обезщетение размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения. В ЗМВР се съдържа специална правна уредба по чл.232, която урежда изпълнението на сложен фактически състав по възстановяването на длъжност в системата на МВР на лице в положение като ищеца, но не предвижда обезщетение за вреди поради недопускане на лицето да заеме длъжността от датата на явяването му да я заеме. Също както е изтъкнал СРС в определенията си, сред предвидените обезщетения по чл.237 ЗМВР няма предвидено правно основание за разглеждане на така предявения иск.

На основание изложеното и съдът като съобрази съдебната практика, както цитираната т.б от Тълкувателното постановление на ВКС, така и съдебната практика на Върховен административен съд, за разглеждане на идентични иски с правно основание чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди - например Решение № 580/14.01.2020г. по адм.д. 2323/2018г. на ВАС, намира, че процесната исковата претенция действително е подсъдна на Административен съд София град, същата следва да се квалифицира по чл.1, а.1 ЗОДОВ а редът за разглеждането ѝ е по чл.203 и следващите от Административно процесуалния кодекс.

Предвид, че извършените до сега процесуални действия касаят различно правно основание, определено от съдия докладчика, то следва предвид новата правна

кавлификация на исковата претенция да бъде дадена възможност на ответника да представи писмен отговор, с оглед подлежащите на установяване елементи, предвидени по чл.1, в. чл.4 ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на държавата за вреди.

На основание изложеното, съдът следва да укаже на страните правната квалификация на исковата претенция - по чл.1 ЗОДОВ.

При извършената проверка за редовност на исковата молба, съгласно чл. 129, ал.1, вр. чл.127 и чл.128 от ГПК, във вр. чл.144 от АПК, съдът намира, е същата е нередовна по смисъла на чл.128, т.2 от ГПК, като ищецът следва да се представи документ за платена д.т. в полза на АССГ в размер на 10.00 лева, която се дължи на основание чл.9а, ал.1 ЗОДОВ във връзка с чл.203, ал.2 АПК и чл.2а от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по реда на ГПК.

По арг. от чл.129, ал.6 ГПК съдът не следва да дава ход на исковата молба без да е платена държавна такса.

С оглед основанията за преценка на допустимостта на иска по чл.204, ал.1-4 АПК следва да укаже на ищеца, че следва да уточни от каква точно административна дейност претендира вредите - от изричен или мълчалив административен акт, респективно отказ да се издаде административен акт, от фактическо действие или бездействие, както и да посочи пряка причинна връзка между претърпените вреди и акта, фактическото действие/бездействието, от което /които се претендират.

По изложените съображения и на основание чл. 129, ал.2, вр. чл.127, т.5 и чл.128, т.2 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК, Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ ПРОИЗВОДСТВОТО ПО ДЕЛОТО БЕЗ ДВИЖЕНИЕ.

УКАЗВА на ищеца, че правната квалификация на предявения от него иск срещу Министерството на вътрешните работи за присъждане на сумата от 3304, 00 лв. за обезщетение за вреди за периода 16.01.2018г. до 16.03.2018г., ведно със законната лихва от 15.08.2018г. до окончателното плащане, е по чл.1, ал.1 от закона за отговорността на държавата и общините за вреди, предвид заявените фактически обстоятелства, съставляващи основание на иска - твърдението, че ищецът следвало да бъде възстановен на дължност по чл.143, ал.1, т.1 ЗМВР в срок до 16.01.2018г., като вместо това бил възстановен едва на 16.03.2018г. във връзка с подадено от него заявление на 15.12.2017г. на основание чл.232 от Закона за министерството на вътрешните работи.

УКАЗВА на ищеца в 7-дневен срок от съобщението да изпълни следното:

1. ДА ВНЕСЕ държавна такса в размер на 10 (десет) лв. в полза на Административен съд София - град, по банкова сметка номер BG13 BNBG 9661 3100 1783 01, BIC на БНБ - BNBGBGSD при Централно управление на БНБ, и представи по делото вносният документ в същия срок.

2.С писмена молба, с препис за ответника, следва да посочи изрично:

- от какъв точно акт, действие или бездействие на административен орган претендира вредите; описани в исковата молба,
- в случай, че вредите се претендират от изричен административен акт или отказ да се издаде такъв акт, да посочи, дали е оспорен по съответния ред като незаконосъобразен и какъв е резултатът от оспорването, във връзка с чл. 204, ал.1 АПК;
- в случай, че вредите се претендират от фактическо действие или бездействие, да посочи от кой точно административен орган или органи са извършени, както и в какво точно се състои незаконосъобразността на фактическото действие или бездействие във връзка с чл.204, ал.4 АПК;
- да посочи в какво точно се изразява пряката причинна връзка между вредите и незаконосъобразния акт, действие или бездействие.

УКАЗВА на ищеца, че при неизпълнение в срок на което и да е от дадените указания, исковата молба ще бъде върната и производството по делото прекратено .
Определението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ